

José Vriens
Genoeg!

José Vriens

Genoeg!

Spiegelserie

Zomer & Keuning

Ze schrok hevig toen ze de stem van Noud opeens hoorde in de tuin. Wat kwam hij hier doen, hier op het feest van Niels? Hij hoorde hier niet te zijn. Niet nu in ieder geval. Krista had zich hun eerste ontmoeting zo heel anders voorgesteld. Niet zo onverwacht, zonder dat ze zich ergens op had kunnen voorbereiden. Ook niet in het bijzijn van zijn hele familie.

Het was bijna anderhalf jaar geleden dat ze hem voor het laatst had gezien. Die laatste keer dat ze hem zag herinnerde ze zich nog als de dag van gisteren. Het was op een zondagavond geweest. Hij had haar naar de bushalte gebracht. Zij moest weer terug naar haar tante Marja in Eindhoven, waar ze op kamers zat. De volgende dag begonnen voor haar immers de colleges en stages weer. Dat weekend had hij haar gevraagd met hem te trouwen. Hij had zelfs een ring bij zich. Die ring... een witgouden ring met steentjes erin. Achteraf bleek dat hij hem gekocht had met gestolen geld. Krista had de ring niet willen houden vanaf het moment dat ze hoorde dat hij een woninginbraak had gepleegd en van dat geld onder andere die ring had gekocht. Ze wilde geen ring die met het gestolen geld van een ander was gekocht.

Noud had moeten boeten voor zijn fouten. Hij was veroordeeld en had een gevangenisstraf moeten uitzitten. Een maand geleden was hij vrijgekomen. Zij had hem nooit in de gevangenis bezocht, al had ze dat wel graag gewild. Hij wilde in het begin helemaal niemand zien, zelfs zijn eigen moeder niet. Later draaide hij wel bij, maar haar, Krista, wilde hij niet zien.

Natuurlijk had ze geweten dat hij weer vrij was. Dat had Dora haar verteld. Serge, een oude vriend van Noud met wie Krista ook nog steeds contact had, hield haar ook op de hoogte.

En nu was hij opeens hier. De zenuwen gierden door haar lijf heen. Wat als hij haar zo meteen aansprak? Hoe moest ze dan reageren? Ze had wel tegen zijn moeder gezegd dat ze graag nog eens met hem wilde praten, hem wilde vragen waarom ze hem in

de gevangenis nooit had mogen bezoeken. Waarom hij haar buiten had gesloten. Zo veel vragen waarop ze een antwoord wilde hebben, maar niet nu. Niet hier.

Julie kwam de keuken binnengestormd waar Krista en Dora op dat moment de vaat wegwerkten. ‘Wat doet hij hier, mam? Heb jij hem soms gevraagd te komen? Als dit jouw manier is om een verzoening af te dwingen, ken je me wel heel slecht.’

‘Rustig aan. Ik heb hem niets gevraagd. Het is voor mij ook een volkomen verrassing dat hij hier is.’ Dora legde een hand op de schouder van haar dochter en gaf er een kneepje in. ‘Al wat ik van je vraag, is hem een kans te geven. Ik weet dat je boos op hem bent. Geef hem een kans om het uit te leggen.’

Julie maakte een handgebaar om te laten zien dat ze het daar niet mee eens was en draaide zich naar haar vriendin toe. ‘Ben je geschrokken? Wil jij hem wel zien? Hier, uitgerekend bij ons. Ik kan hem wegsturen als je dat liever hebt.’

Krista schudde haar hoofd. ‘Nee, hij is je broer. Laat hem het uitleggen. Geef hem een kans om het uit te leggen. Misschien is het nu wel tijd om je boosheid opzij te zetten, met hem te praten en te vergeven.’ Haar handen trilden toen ze het volgende kopje pakte om af te drogen. Ze begreep Julie maar al te goed. Het was te plotseling. Noud had beter moeten weten dan onverwacht hierheen te komen. Zijn bedoeling was vast goed, zijn timing beoernd.

‘Vergeven? Moet ik hem vergeven wat hij ons heeft aangedaan? Dat hij mijn ouders heeft bestolen en voorgelogen? Dat hij ons maanden niet heeft willen zien? Dat hij jou heeft voorgelogen en gewoon opzij heeft geschoven alsof je een... een lastig object was. Al die keren dat mijn moeder het voor hem opnam en hem weer een kans gaf, heeft hij dat afgewezen. Bewust. Nee, ik kan hem nog lang niet vergeven.’

Krista slikte even iets weg bij het horen van zoveel boosheid.

‘Julie,’ klonk de stem van Niels. Hij liep naar zijn vrouw toe en trok haar in zijn armen. ‘Lieverd, we kunnen niet in het verleden blijven hangen. Je broer heeft domme fouten gemaakt, maar uit-

eindelijk heeft hij zichzelf daarmee het hardst geraakt. Hij is ervoor gestraft en ik wil geloven dat hij op de goede weg is.'

'Jij ook al?' snikte Julie het opeens uit. 'Sta jij opeens ook aan zijn kant?'

'Het is geen kwestie van een kant kiezen. Ik wil hem een kans geven. Ik geloof niet dat hij hierheen gekomen is om de boel opnieuw te verzieken.'

Opeens stond Noud ook in de keuken. 'Ma...' begon hij, maar hij zweeg abrupt toen zijn oog op Krista viel.

Ze sloeg haar ogen neer en voelde haar verwarring groeien.

Noud schraapte zijn keel en richtte zich weer tot zijn moeder.

'Het spijt me dat ik zo veel commotie veroorzaak. Ik ga wel weg.'

'Wat had je dan verwacht? Dat je hier doodleuk kon binnenstappen en dat iedereen je zou ontvangen als de lang verloren zoon?' beet Julie hem toe.

'Nee,' Niels zette een stap in de richting van zijn zwager en pakte Julie bij haar arm zodat ze niet weg kon lopen, 'blijf. Ik ben blij je weer eens te zien. En ik niet alleen, lijkt me. Julie en ik moeten even met elkaar praten. Zoek een plaatsje. Misschien heeft Krista nog wel koffie voor je.' Niels trok een protesterende Julie met zich mee naar de woonkamer, waarna Krista de deur naar boven open en weer dicht hoorde gaan.

Dora had al die tijd niets gezegd, alleen maar staan kijken naar haar zoon. 'Ik ga buiten even kijken of iedereen voldoende te eten en te drinken heeft,' mompelde ze nu. In het voorbijgaan legde ze even haar hand op Nouds arm, ze gaf er een kneepje in en knikte hem bemoedigend toe.

Opeens was ze alleen met hem. Krista kon er niets aan doen dat ze zich slecht op haar gemak voelde. Hij zag er zo anders uit dan in haar herinnering. Op zijn wang prijkte een litteken. Een aandenken aan zijn gevangenistijd? Het altijd wat langere haar was verdwenen. Hij droeg het nu kort geschoren. Hij was ook een stuk forser en breder geworden, met stevig gespierde armen waarover zijn shirt spande. Dit was niet meer de lange, tengere jongeman met wie ze bijna vier jaar geleden verkering had gekregen. Het

slungelige en jongensachtige was verdwenen. Voor haar stond nu een man.

‘Krista, hoe gaat het met je?’ Zijn stem klonk nog wel hetzelfde. Die klonk vertrouwd, precies zoals ze zich die herinnerde. De oude Noud was toch niet helemaal verdwenen.

‘Goed, het gaat goed met me.’ Het kostte haar moeite dat zo rustig te zeggen. ‘Hoe gaat het met jou? Ik hoorde van je moeder dat je vrijwilligerswerk bij het Leger des Heils doet?’

‘Dat klopt, bij de jeugdafdeling. Mijn tijd in de bak heb ik in ieder geval goed besteed door er een studie te volgen en af te maken. Het werk dat ik nu doe is een soort stage. Ik heb zelfs al gesolliciteerd naar een baan bij de jeugdzorg van het Leger. Eigenlijk doe ik nu zo’n beetje hetzelfde als jij.’

‘Dat klinkt goed,’ mompelde ze. Zou hij dan toch ten goede veranderd zijn? Het was moeilijk dat te geloven na alles wat er was gebeurd. Zijn vorige studie, journalistiek, was na vijf jaar tot een einde gekomen omdat hij er met zijn pet naar gooide.

Hij hield iedereen voor dat het goed ging, terwijl hij ondertussen zijn stages en colleges verwaarloosde. Door de drugs waarmee hij, naar ze later hoorde, al in zijn middelbareschooltijd in aanraking was gekomen, had hij het voor zichzelf verpest. Uiteindelijk had het schoolbestuur hem van school af gestuurd.

Daarna was het pas echt goed fout met hem gegaan. Drugsgebruik, en de dingen die hij onder invloed daarvan had gedaan, hadden hem in de gevangenis doen belanden. Hij had tegen haar gelogen en haar gebruikt. Dat kon ze echt niet zomaar vergeten. Ook al had ze zo-even nog tegen Julie gesproken over vergeven.

‘Kunnen we eens ergens afspreken, Kris? Ik wil graag met je praten. Niet over wat we voor werk doen, maar over ons.’ Hij keek haar met zo’n intense blik aan dat ze het er warm door kreeg.

Ergens diep vanbinnen begon zich iets te roeren. De jongen Noud was veranderd in een man, en wat ze zag beviel haar wel, dat kon ze niet ontkennen. Ze was hem niet vergeten, o nee, dat zeker niet. Er was zelfs een tijd geweest dat ze meende dat ze op hem gewacht zou hebben, ongeacht de tijd die hij in de gevangenis moest

zitten. Ongeacht wat hij had gedaan.

Ondanks alles wat hij had gedaan, was ze van hem blijven houden. Zeker in het begin. Maar later, toen hij steeds bleef weigeren haar te zien en haar brieven niet beantwoordde, was ze daar niet meer zo zeker van. Hoe kon je van iemand blijven houden die je liefde niet beantwoordde?

Ze had op dat moment niet anders kunnen doen dan accepteren dat het voorbij was. Dat ze verder met haar leven moest zonder Noud. Later hoorde ze van Serge, die Noud wel mocht bezoeken in de gevangenis, dat Noud hun relatie als beëindigd beschouwde.

‘Ik weet niet of dat wel zo’n goed idee is,’ antwoordde Krista op zijn vraag. Ze wilde niet opnieuw een speelbal van zijn wisselende stemmingen worden. Niet opnieuw die onzekerheid. Het was nog maar een paar weken geleden dat Noud alweer in de fout was gegaan. Dat wist ze van Julie. Amper een week nadat hij vervroegd vrij was gelaten had hij alweer drugs gebruikt en was hij gaan drinken. Hij was ervandoor gegaan op het moment dat Dora hulp had ingeroepen.

‘Ik ben clean, Krista,’ ging Noud verder, alsof hij haar gedachten kende. ‘Ik heb mijn lesje geleerd. Ik wil niet opnieuw in de fout gaan en daarmee de hulp die ik nu krijg verspelen. Kun je me geloven?’

Krista schudde haar hoofd en zuchtte diep. ‘Ik weet het niet. Ik wil wel, maar het valt me zwaar op dit moment. Het is beter dat ik nu wegga. Blijf jij maar bij je familie, praat met hen. Dat vind ik belangrijker. Verontschuldigt jij me bij Julie en Niels?’ Zonder op antwoord te wachten pakte Krista haar handtas, die in de woonkamer op tafel stond, en ging langs de voordeur naar buiten.

Eenmaal buiten liep ze met grote vastberaden passen verder. Het had geen zin te blijven. Noud had heel wat te bepraten met zijn familie. Dora en Geert hadden al te veel verdriet gekend door zijn toedoen. Met hen moest hij eerst in het reine zien te komen.

En met Julie. Zij was woest op haar broer, op wat hij hun ouders en zijn vriendin had aangedaan. Dat was ze al vanaf het moment

dat ze te weten was gekomen dat Noud drugs gebruikte en doelbewust zijn eigen toekomst kapotmaakte, wist Krista. Wat Julie betreft had ze geen broer meer. Hij zou heel wat moeten laten zien om dat weer recht te trekken.

Krista verliet de nieuwbouwwijk waar Julie en Niels woonden en liep verder naar haar ouderlijk huis. Heel bewust stuurde ze haar gedachten een andere richting uit dan die van Noud Nederveen. Maandag zou ze weer terug naar Eindhoven reizen. Daar had ze haar stage en school. Nog een paar weken, dan zat het laatste schooljaar er voor haar op. Haar afstudeerproject was bijna klaar. Wat haar andere punten betrof was ze zo goed als geslaagd. Erg veel zorgen over de uitslag dit jaar had ze dan ook niet.

Ze had ook al uitzicht op een baan, met een jaarcontract op zak. Bij het stagebedrijf, een school voor moeilijk opvoedbare kinderen waar ze nu werkte, mocht ze na haar afstuderen gaan werken. Na de zomervakantie kon ze daar direct aan de slag. Een prettig vooruitzicht in deze onzekere tijden, dat ze toch een baan had gevonden die ook nog eens naar haar zin was.

Dan kon ze ook naar een eigen woning uitkijken. Het zou wel een flat worden. Op dit moment woonde ze nog altijd bij haar ouders, in de weekends en vakanties die ze thuis was. Door de week zat ze op kamers bij tante Marja. Lang zou het wonen bij haar tante nu vast niet meer duren. Na de zomervakantie had ze immers een baan en een vast inkomen.

Misschien ging ze wel samenwonen met haar studiegenote en vriendin Elsa. Ze werkten beiden in dezelfde stad. Elsa kon eveneens bij haar laatste stagebedrijf blijven werken. Zij werkte in de verslavingszorg. Omdat Elsa nu nog een studentenflat bewoonde, moest zij uiterlijk een paar maanden na het beëindigen van haar studie die flat verlaten. Zodoende was ze naarstig op zoek naar een andere woonruimte.

Het zou prettig zijn iets voor zichzelf te hebben, mijmerde Krista verder. Tante Marja was een schat, daar niet van, maar zo langzamerhand was ze toch toe aan een eigen leven, zonder de bemoeienis van een ander. Dat ze die flat mogelijk samen met Elsa ging

bewonen, vond ze minder erg. Elsa en zij studeerden al vier jaar samen en konden het goed samen vinden.

Elsa had Nouds ouders zelfs een keer advies gegeven over wat ze het beste wel en niet konden doen voor hun verslaafde zoon. Elsa kende de situatie van Krista en had haar, in de tijd dat Noud onbereikbaar was voor zijn vriendin, met raad en daad bijgestaan. Ze was een ware vriendin gebleken.

Inmiddels had haar wandeling haar thuisgebracht. Ze was veel vroeger terug dan ze had gezegd tegen haar moeder. Het was immers het plan geweest om bij Niels en Julie te blijven barbecueën. Nu zou ze samen iets met haar ouders moeten eten.

Haar ouders, Coby en Bart van de Vlucht, zaten in de tuin. Genietend van het heerlijke zomerweer en hun eerste kleinkind, de eenjarige Remy, die onder een parasol in een schelpvormig badje zat te spelen met een plastic bootje.

‘Krista, ben je nu al thuis?’ riep haar moeder verrast uit toen ze haar dochter op het terras ontdekte. ‘Ik dacht dat je bij Niels en Julie zou blijven eten. We verwachtten je eerlijk gezegd niet voor een uur of tien vanavond thuis.’

‘Hadden jullie dan andere plannen? Ik dacht dat Remy tot ver na het eten hier zou blijven?’ Krista liet zich naast het peuterbadje op het gras zakken en duwde het bootje van haar neefje vooruit.

‘Dat is ook zo. Julian en Sonja komen hem rond acht uur weer halen, als het personeelsuitje afgelopen is. Pap en ik wilden niet te veel werk van het eten maken. Een boterham en wat sla met een tomaatje. Het is veel te warm om in de keuken te gaan staan koken.’

‘Maakt niet uit, dat lust ik ook wel.’

‘Hoe komt het dat je al zo vroeg terug bent?’ drong Coby aan. ‘Het feest is nu toch nog niet afgelopen? Of is er soms iets gebeurd?’

‘Nee, waarom zou er iets gebeurd moeten zijn?’ Krista bleef met haar rug naar haar moeder zitten en hoopte dat ze niet te veel door zou vragen, zoals ze helaas wel deed als iets haar niet duidelijk was. Misschien kon ze beter naar haar kamer gaan, al trok die

warme ruimte haar nu ook niet zo erg.

‘Help je me even mee wat verse limonade te maken. Pap kan wel even op Remy letten,’ stelde haar moeder opeens voor. Coby stond op en keek haar dochter afwachtend aan.

Krista kwam omhoog. Mam zou niet rusten voordat ze wist wat er aan de hand was. Beter in de beslotenheid van de keuken vertellen dat Noud terug was, dan dat pap het hoorde. Haar moeder en Geert, de vader van Noud, hadden vroeger, lang voordat beiden getrouwd waren, een relatie gehad. Coby had die relatie verbroken op het moment dat Bart van de Vlucht in beeld was gekomen. Dat lag nog altijd gevoelig tussen de beide mannen, wist ze. ‘Wat is er aan de hand, meisje? Je hebt toch geen ruzie gehad met Julie?’ vroeg Coby zodra ze in de keuken waren, buiten het gehoor van haar man.

‘Natuurlijk niet. Waar zouden Julie en ik nu ruzie over moeten maken? We kennen elkaar al een eeuwigheid, vanaf de lagere school.’

‘Deed Dora vervelend tegen je? Of Geert?’ gokte haar moeder opnieuw.

‘Noud is terug.’

‘Dat wist je toch al? Dat vertelde Serge je een poos geleden toch ook?’

‘Hij was bij Julie en Niels,’ verduidelijkte Krista.

‘O, en daar had jij niet op gerekend.’

‘Niemand had daar op gerekend. Hij kwam totaal onverwacht binnen, mam. Julie werd natuurlijk woest.’

‘En jij?’

Krista schokte met haar schouders. ‘We hebben even met elkaar gepraat.’

‘Wees dit keer verstandig, Krista. Die jongen is slecht nieuws. Hij heeft in de gevangenis gezeten. Je blijft beter uit zijn buurt.’

Dat haar moeder haar meende te kunnen vertellen wat ze wel of niet moest doen, was tegen het zere been. ‘Het is kortzichtig om te denken dat iemand daarom een slecht mens is. Het is echt niet: eens een dief, altijd een dief.’

‘Zeg jij. Waarom zou dat spreekwoord anders bestaan?’

‘Mensen veranderen, mam.’

‘Mensen niet, je gewoonten kun je misschien wel veranderen, maar wie je bent echt niet. Je kunt je karakter niet veranderen. Dan lieg je voortdurend tegen jezelf.’

‘Vind jij.’ Krista pakte een zak met ijsblokjes uit de vriezer en begon ze een voor een uit het plastic te drukken.

‘Jij hebt ervoor gestudeerd,’ hield haar moeder haar voor.

Krista gooide de ijsklontjes kwaad in de limonadekan en beende met grote passen naar boven.

Ze had kunnen weten dat haar moeder zo zou reageren. Het had geen zin met haar over Noud te praten. Ze begon toch meteen te roepen dat Krista bij hem uit de buurt moest blijven. Dat het vast opnieuw fout ging met hem, en dus ook met haar.

Krista wierp zich op haar bed en staarde naar een schilderijtje van een lapjeskat, dat aan de muur hing. Het beest keek haar met zijn eigenwijze ogen strak aan alsof hij wilde zeggen dat ze best wist wat ze moest doen. Nee, dat wist ze niet. Dit keer niet.

Waarom was hij teruggekomen? Had hij niet beter weg kunnen blijven? Ze stond al op een tweesprong in haar leven, tussen school en werk, daar kon geen derde splitsing bij. Niet nu. Hij was echt op het verkeerde moment teruggekomen. Beter was hij voor-
goed weggebleven.

Hem negeren, niet meer met hem praten. Elkaar niet meer zien, dat zou nog het beste zijn. Dan kreeg ze het misschien voor elkaar die onrustige gevoelens die haar nu bestormden weer diep weg te duwen. Noud Nederveen was niet voor haar.

Dora en Geert wandelden na de barbecue bij hun dochter en schoonzoon terug naar huis. De warmte van overdag was blijven hangen en zorgde voor een heerlijke zwoele zomeravond. Zo een waarop de mensen nog tot laat in de avond in hun tuinen gezellig bij elkaar zaten, vogels nog vrij laat actief waren en er zelfs een eekhoortje nieuwsgierig naast een dikke eik op de grond bleef zitten en zich niets aantrok van de naderende mensen. Pas toen ze heel dichtbij waren schoot het de boom weer in.

Dora zag niets van dit alles, ook al was haar gemoed niet echt zwaar. Haar gedachten waren nog altijd bij wat eerder die avond gebeurd was. Noud was teruggekomen, daar alleen al was ze blij om en daarom was er een behoorlijke last van haar schouders gevallen. Hun zoon was teruggekeerd en had met hen heel open en eerlijk gesproken over alles wat hem was overkomen. Er was door hen vijven nog lang nagepraat in de tuin van Niels en Julie nadat de rest van de familie en vrienden naar huis was gegaan.

Noud had verteld wat er was gebeurd sinds die keer dat ze hem voor het laatst had gezien. Die keer dat hij woedend het huis had verlaten nadat Dora hem vertelde dat ze contact had gezocht met de bemoeizorg van het Leger des Heils, omdat ze zich zorgen over hem maakte.

Hij was daar heel eerlijk over geweest, had toegegeven dat hij toch weer dreigde af te glijden in die poel van ellende van drugs. Maar ook dat hij geholpen was door een heilsoldaat en dat die hem had laten zien dat het anders kon, dat alles nog niet verloren was.

Noud had gezegd dat hij berouw had van alles wat hij had gedaan. Het had oprecht geklonken, en dit keer durfde ze dat een heel klein beetje te geloven. Ook al wist ze dat Julie en Geert eerst wilden zien en dan pas geloven. Dit keer had ze het gevoel dat hij werkelijk veranderd was.

‘Wat dacht jij toen Noud opeens de tuin binnenkwam?’ vroeg ze aan haar man.

‘Slecht gekozen tijdstip, maar typisch die zoon van ons,’ bromde Geert. ‘Hij had kunnen weten dat Julie hysterisch zou reageren.’ ‘Ik kan hem niet anders dan bewonderen dat hij het heeft aangedurfd. Hij moet toch geweten hebben dat de voltallige familie en al Julies vrienden er zouden zijn. Hij kwam er ook zo eerlijk voor uit dat hij na zijn vrijlating toch weer in de fout was gegaan met drugs.’

‘Het zal mij benieuwen hoelang het dit keer goed blijft gaan.’ ‘Geert!’ riep ze uit. ‘Geloof je dan niet dat hij het dit keer wel zal redden?’

‘Dat doe ik pas als we een paar jaar verder zijn. Er hoeft maar dit te gebeuren en hij gaat weer de verkeerde richting op,’ knipte hij met zijn vingers.

‘Dat klinkt wel heel negatief. Met de juiste steun en hulp kan hij het redden. Hij zal echt niet de eerste zijn die zich definitief van het drugsgebruik kan afkeren. Het zint me alleen niks dat hij nu in een daklozenopvang woont. Dat is toch nergens goed voor?’

‘Liever daar dan bij ons.’

‘Hij is je eigen zoon!’ Dora bleef staan en keek hem verontwaardigd aan.

‘Die zoon voelde zich anders niet te goed om ons een paar keer te bestellen en te bedriegen. Ben je dat soms vergeten? Moet ik je soms nog even herinneren aan wat hij met de sieraden van jouw oma heeft gedaan? Of die laatste keer dat hij je zelfs dreigde te slaan? Dat is nog niet eens zo lang geleden.’

Dora schudde haar hoofd en liep verder. Daar wilde ze liever niet meer aan denken. Ze had inderdaad een paar angstige ogenblikken gekend, die laatste keer dat Noud thuis was geweest na zijn vrijlating. Het had moeite gekost dat van zich af te zetten. Dat was ook de periode dat Geert en zij besloten dat Noud er niet meer in kwam. Hij had het definitief bij hen verbruid. De sloten van het huis werden veranderd. Hij kwam er niet meer in. Ook al had haar hart gebloed, zo moesten ze wel handelen.

‘Jij stond nog met Krista in de keuken. Waar hebben jullie over gepraat?’ verbrak Geert het zwijgen.

‘Gewoon, over hoe het met haar gaat. Ze is bijna klaar met haar opleiding. Ze kan op haar stageadres blijven werken. Daar heeft ze een voltijdbaan aangeboden gekregen.’

‘Hebben jullie het niet over Noud gehad?’

‘Heel even. Ze had uiteraard ook van Julie gehoord dat hij weer vrij is.’

‘Ze hebben nog een poos met elkaar staan praten, die twee. Denk je dat het weer iets wordt?’

‘Dat durf ik niet te zeggen. Hij heeft Krista heel veel verdriet gedaan. Ik weet niet of ze dat zomaar naast zich neer kan leggen.’

‘Het zou mij verbazen.’

Dora zweeg en zei niet dat zij het juist zou toejuichen als Krista en Noud weer een stel werden. Krista was een lieve meid en verstandig genoeg om Noud te kunnen helpen. Dat had ze in het verleden al laten blijken, alleen wilde Noud in die tijd niet geholpen worden.

Ze herinnerde zich opeens weer wat Noud over Krista had gezegd. Het was nog in de gevangenis geweest, een van de eerste keren dat ze bij hem op bezoek mocht komen. ‘Krista is als een licht, een helder licht van goedheid’, had Noud over zijn vriendin gezegd. Toch had hij zich niet aan dat licht willen optrekken. Hij meende dat zij beter af was zonder hem.

Of Krista het nu nog een keer met hem zou aandurven, als het ooit zover nog zou komen, was nog maar de vraag. Het was al zo lang geleden dat die twee elkaar voor het laatst hadden gezien. Er was zo veel gebeurd in die tussentijd. Misschien had Krista inmiddels een nieuwe vriend. Ook al had ze daar niets van gezegd, ook Julie niet. Of verzwegen ze dat om haar niet te kwetsen?

Krista was een leuke meid om te zien, met haar lange, donkere krullen en het slanke figuurtje. Ze had een aardig gezicht en een paar ogen die je heel intens aan konden kijken. Een intelligente meid ook, die wist wat ze wilde. Het zou haar verbazen als ze nog lang alleen zou blijven.

‘Zet het uit je hoofd, Door,’ raadde Geert haar gedachten. ‘Dat zoeken die twee samen maar uit.’

's Zondags in de kerk voelde Krista meerdere malen de blikken van haar moeder op zich rusten. Ze waren niet meer op het onderwerp 'Noud' teruggekomen, sinds ze gistermiddag boos naar haar kamer was gegaan. Vanmorgen bij het ontbijt werd daar ook niet over gesproken, niet met haar vader erbij.

Dat was het voordeel van die vroegere relatie van haar moeder met Nouds vader. Alles wat met die familie te maken had, bleef gevoelig liggen bij haar vader. Hij had zich de eerste keer dat Noud en zij verkering hadden daar flink over opgewonden, maar omdat zijn dochter toch doorzette, had hij zich erbij neergelegd.

Toch wilde ze haar moeder geruststellen en zeggen dat ze niets meer voor Noud voelde en zeker niet opnieuw met hem zou beginnen. Maar iets weerhield haar daarvan. Ze wilde nog geen definitieve beloften doen.

Na de dienst liepen Julian en Sonja met hen mee naar huis. Ook Krista's zus Brianne en haar vriend Louk voegden zich bij hen.

'Hé, zusje,' begon Julian. Hij kwam naast haar lopen en stak zijn arm door de hare. 'Waar was je gisteravond?'

'Gewoon thuis.'

'Waarom kwam je dan niet even naar beneden toen we Remy kwamen halen?'

'Ik had hoofdpijn.' Dat was niet eens zo ver bezijden de waarheid.

'Hoe was jullie personeelsfeestje?'

'Gezellig. We zijn 's middags wezen varen in fluisterboten in de Biesbosch. Daar werd ook een barbecue georganiseerd. Het was een beetje te warm naar mijn zin, maar wel heel leuk. We hebben zelfs nog bevers gezien.'

'Klinkt leuk,' reageerde Krista wat afwezig. Aan de overkant van de straat had ze Dora en Geert Nederveen ontdekt. Zij waren vast ook naar de kerk geweest. Dora stak haar hand naar hen op in een groetend gebaar, maar maakte geen aanstalten om over te steken. Gelukkig verdwenen ze al snel weer om de hoek van de volgende straat.

Brianne, die voor Krista had gelopen, hield opeens haar pas in en

ging aan de andere kant van haar jongere zusje lopen. ‘Noud was gisteravond in het dorp,’ begon ze op fluisterton. ‘Ik zag hem bij ons door de wijk lopen.’

‘Dat weet ik,’ mompelde Krista. Haar zus en Louk mochten zich sinds een paar weken eigenaar noemen van een eengezinswoning in de nieuwbouwwijk waar ook Julie woonde.

‘Heb je hem gesproken?’ ging Brianne nieuwsgierig verder. ‘Hij is wel heel erg veranderd. Ik herkende hem haast niet.’

‘Ik heb geen zin om daarover te praten, oké?’ Krista trok haar arm uit die van Julian en kwam met een paar snelle passen naast Sonja terecht die de wandelwagen van Remy duwde. ‘Hoe gaat het nu met je? Nog veel last van ochtendmisselijkheid?’ Julian en zij verwachtten hun tweede kindje over een kleine zeven maanden. Al-tijd een dankbaar onderwerp als je niet over jezelf wilde praten.

Maandagavond in Eindhoven zocht Krista haar vriendin Elsa weer op. Ze zaten op het piepkleine balkonnetje dat Elsa’s studenten-flatje rijk was, ieder met een groot glas cola in de hand. Ze had Elsa net verteld dat ze Noud gezien en gesproken had op het feest van Niels.

‘Hoe reageerde hij toen hij je zag?’ wilde Elsa weten. ‘Jij schrok toch zeker wel?’

‘Hij schrok volgens mij ook wel een beetje. Alsof hij me daar niet verwacht had,’ schokschouderde Krista. ‘Stom natuurlijk. Hij weet best dat Julie en ik goede vriendinnen zijn en dat we elkaars verjaardag nooit overslaan. Dan die van haar man toch ook niet. We zijn gewoon vrienden.’

‘Wat ga je nu doen?’

‘Niets. Waarom zou ik iets doen? Ik wil niks van hem.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Heel zeker,’ zei Krista snel. ‘Ik heb het echt helemaal gehad met die kerel, Elsa. Dat meen ik.’

‘Hij wilde toch met je praten? Denk je niet dat hij jullie relatie nieuw leven in wil blazen?’

‘We hebben geen relatie meer. Die heeft hij anderhalf jaar geleden

zelf om zeep geholpen. Echt, ik ben er helemaal klaar mee.' Krista nam een grote slok van haar cola en staarde over het balkon naar de bedrijvigheid beneden hen. Op de grote parkeerplaats voor de flat viel altijd wel iets te zien. Zoals dat groepje jongens dat bewonderend om een cabriolet heen liep. De eigenaar stond er trots bij te kijken.

'Dus jullie hebben niets afgesproken om bij te praten?' verbrak Elsa de stilte.

'Waarom zou ik dat doen? We hebben gepraat, zaterdag, dat was voor mij lang genoeg. Hij heeft een studie afgemaakt, heeft uitzicht op een baan. Het gaat hem goed. Nou, fijn toch? Weten we dat ook weer. Ik ben weggegaan voordat hij een voorstel kon doen. Ik heb er geen zin in, Elsa. Dat is toch niet zo gek? Bovendien heb ik er ook geen tijd voor, niet met mijn eindpresentatie voor de deur. Ik concentreer me liever daarop.'

'Hoe zag hij eruit?'

Krista slaakte een kreet van ergernis. 'Stop je er nu mee? Ik wil niet meer over hem praten! Als je door blijft gaan, ga ik echt weg.' 'Oké, ik houd er al over op. Zullen we het dan eens over mijn liefdesleven hebben?'

Krista keek haar met een vragende blik aan. 'Heb je dat dan?'

'Nou zeg, je doet net of ik totaal niet interessant ben voor het andere geslacht,' deed haar vriendin beledigd.

'Sorry, zo bedoelde ik het niet. Ik wist niet dat je iemand op het oog had.'

'Hij heeft mij anders al heel lang op het oog. Ongeveer een jaar.' Elsa keek haar met schitterende ogen en een lach rond haar mond aan.

Krista bekeek haar vriendin voor het eerst die avond eens wat beter. Het zwarte punkkapsel dat zo lang haar handelsmerk was geweest, was een paar weken geleden veranderd in een vlot, kort kastanjebruin modelletje dat haar erg leuk stond. Het dopje dat jarenlang de zijkant van haar neus had gesierd, was eveneens verdwenen. En in haar oren zaten nog maar twee oorbellen in plaats van een heel rijtje verdeeld over haar oorschelp. Elsa had een ver-

andering ondergaan. Volgens eigen zeggen om tijdens de eindpresentatie wat serieuzer over te komen. 'Wie is het?'

'Volgens mij weet jij dat al heel lang.'

Krista begon te lachen. 'Serge? Dat meen je niet?'

'Dat meen ik wel! Nou zeg, is dat zo lachwekkend?' deed Elsa met een verongelijkt gezicht. 'Ik vertel nog eens iets aan jou.'

'Lieve Elsa, het is juist hartstikke tof. Is het Serge eindelijk gelukt jou duidelijk te maken wat hij voor je voelt? Daar heeft hij wel heel wat tijd voor nodig gehad.'

Elsa grijnsde schaapachtig. 'Ik zag hem al wat langer zitten, maar wist niet goed of hij mij nog wel wilde.'

'Waarom hoor ik dat nu pas?' riep Krista uit. 'Ik vertel jou alles, altijd. En ik hoor van jou maanden later pas dat je al tijden gek bent op Serge. Als je me dat gewoon verteld had, waren jullie al veel langer samen geweest.'

'Misschien omdat ik zoiets liever zelf doe, zonder hulp van anderen.'

'Dus? Jullie zijn een stel?'

'Dat kun je wel zeggen.' Elsa kleurde tot diep in haar hals van genoegen.

'O, gaan onze plannen om samen een flatje te delen dan nog wel door?' bedacht Krista opeens.

'Waarom niet?'

'Dat lijkt me duidelijk. Straks willen Serge en jij gaan samenwonen of trouwen. Dan ga je binnen de kortste keren natuurlijk weer verhuizen. Serge heeft immers een heel leuke flat.'

'Zo'n vaart zal het niet lopen. We willen het rustig aan doen.'

'Dat zal wel. Het is alleen wel in Tilburg.'

'Dat dan weer wel. Zo ver is dat toch ook niet hiervandaan. Ik heb hier mijn werk. Dat geef ik echt niet op. Misschien koop ik wel een autootje van mijn eerste salaris, dat is makkelijker dan steeds met de trein te moeten reizen.'

Krista stond op en omhelsde haar vriendin. 'Gefeliciteerd met je relatie met Serge. Sorry dat ik zo raar reageerde. Ik bedoel het echt wel goed.'

‘Dat weet ik toch,’ grijnsde Elsa. ‘Wij gaan gewoon samen naar een flat kijken, hoor. Zo snel trek ik echt nog niet bij Serge in.’

‘Zeg je nu. Wacht maar tot je een maand verder bent. Ik wed dat je dan steeds vaker een nacht bij hem blijft slapen. En voor je het weet staan al je spullen daar.’

‘Echt niet,’ zei Elsa met zoveel overtuiging dat Krista weer in de lach schoot.

‘Let op mijn woorden. Binnen twee maanden wonen jullie samen. Jullie kennen elkaar al zo lang.’

‘Ik heb een leuke flat in het krantje zien staan,’ praatte Elsa eroverheen. ‘Volgens mij moeten we dat kunnen betalen met onze salarissen. Twee slaapkamers, een grote woonkamer, een halfopen keuken, toilet en een aparte douche. Het balkon is ook redelijk groot en de ingang is met een intercom en een camera beveiligd.’ ‘Laat eens zien.’ Krista wist wat ze ging verdienen en ook wat ze kon betalen aan huur. Elsa zou vast niet lang bij haar wonen, daar was ze van overtuigd. Daarmee moest ze dus wel rekening houden.

Serge was al zo lang verliefd op Elsa, hij wilde vast niet al te lang wachten met de volgende stap. Hij was een paar jaar ouder dan Elsa en werkte alweer een poos als journalist voor een landelijk dagblad. Vorig jaar was hij vanuit de studentenflat waar Noud ook had gewoond, verhuisd naar die waar hij nu woonde.

Eigenlijk was hij een oude studievriend van Noud, maar Krista had zijn hulp gezocht op het moment dat Noud in de problemen kwam door zijn drugsgebruik. Ze waren contact met elkaar blijven houden toen Noud in de gevangenis belandde.

Ze wist best dat haar ouders er in die tijd stiekem op hadden gehoopt dat Serge en zij een stelletje werden. Helaas waren ze echt alleen maar goede vrienden van elkaar. Bovendien was Serge verliefd op Elsa geworden vanaf het eerste moment dat hij haar had gezien. Helaas voor hem had zij niets in de gaten, tot nu dan. Krista gunde hem dat geluk.

Elsa kwam terug naar buiten met het bewuste krantje in haar hand. ‘Hier, deze flat bedoel ik, 650 euro, inclusief servicekosten,

dat is toch niet te duur?’

Voor haar alleen in ieder geval niet en voor hen tweeën, zolang het duurde, zeker niet. Krista las de tekst door. ‘We kunnen wel een afspraak maken om een keer te gaan kijken. Dit lijkt me wel wat. De buurt staat ook redelijk goed bekend en het is lekker dicht bij een winkelcentrum.’

‘Zie je wel. Ik wist wel dat je er weg van zou zijn.’

‘Eerst zien,’ temperde Krista het enthousiasme van haar vriendin.

José Vriens

Genoeg!

Als Krista haar oude liefde Noud weer tegenkomt, kan ze niet ontkennen dat ze nog altijd gevoelens voor hem heeft. Maar Noud heeft een verleden met drugsgebruik en criminaliteit. Niet bepaald een type waarmee je nog lang en gelukkig zult leven. Maar Noud zegt dat hij zijn leven heeft gebeterd. Hij is haar nooit vergeten en belooft dat alles anders zal worden als ze het met hem aandurft. Krista gaat ervoor en het lijkt goed te gaan, totdat ze hem er opnieuw op betrapt iets te hebben gebruikt.

José Vriens is de afgelopen jaren opgekomen als auteur van familie- en streekromans. *Genoeg!* is het zelfstandig te lezen vervolg op *Verbroken vertrouwen*.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 874 0 NUR 344

9 789059 778740

www.spiegelserie.nl